

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **B. U.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní

Lhoty

zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2020 č. j. OAM-38/LE-BA02-BA04-PS-2020, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 13. 6. 2020.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Argumentaci žalovaného, specifikovanou v žalobě, považuje za neakceptovatelně formalizovanou, všeobecnou a vycházející pouze z posouzení minulosti. Žalovanému vytkl, že se nedostatečně zabýval specifickými okolnostmi jeho případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný totiž pouze obecně poukazuje na údajnou jeho nespolehlivost a nerespektování v minulosti uloženého vyhoštění, přičemž pomíjí potřebu individualizace předmětných rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že na území České republiky pobývá již od roku 2008 a nemá důvod s žalovaným nespolupracovat, jelikož je s Českou republikou relativně pevně svázán a svůj pobyt na jejím území si hodlá prodloužit. Zdůraznil také, že již od svého zadržení s policií spolupracoval a nezamlčel žádné údaje o své osobě ani pobytové historii na území České republiky, což nasvědčuje tomu, že jakožto žadatel o mezinárodní ochranu má zájem zůstat v České republice a tedy i dodržovat právní předpisy. Žalobce v žalobě rovněž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž obsáhle citoval. Konstatoval, že by byl schopen osobně se hlásit ministerstvu ve stanovené době nebo se zdržovat v pobytovém středisku ministerstvem určeném. Žalobce dále uvedl, že odůvodnění rozhodnutí má být shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí a musí vycházet ze skutkového stavu a to tak, aby si obhájilo zásah do základního práva na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu tak, jak jej zakotvuje článek 7 odst. 1 a článek 8 Listiny základních práv a svobod. Poukázal také na to, že velmi podobným případem se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Azs 269/2016-21.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců. Posoudil všechny uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenásvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem změnit. Závěr správního orgánu, že v případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, je v rozhodnutí popsán a zdůvodněn, a to tím, že žalobci bylo uloženo pětkrát správní vyhoštění, z území nevycestoval, pobýval zde neoprávněně. Z tohoto důvodu byl 21. 2. 2020 zajištěn a následně umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Neoprávněného pobytu si žalobce byl přitom, jak výslovně uvedl, zcela vědom. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany

žalobce nesporně měl a jeho jednání je naprosto účelové. Navíc za situace, kdy sám prohlásil, že nikdy nevycestuje. Z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. V jeho případě nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.

4. O žalobě soud v souladu s ust. § 46a odst. 8 věty čtvrté, zákona o azylu, rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků nenavrl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Praha č. j. KRPA-62659-13/ČJ-2020-000022-ZZC ze dne 21. 2. 2020, byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že 21. 2. 2020 byla kontrolována totožnost žalobce, který nepředložil žádný cestovní doklad, a provedenou lustrací bylo zjištěno, že se nachází v evidenci nežádoucích osob s platností do 6. 10. 2022. Bylo zjištěno, že na území ČR se nachází neoprávněně. Rovněž bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno celkem pět rozhodnutí o správním vyhoštění, a to 5. 12. 2013 č. j. KRPA-477001-13/ČJ-2013-000022 na dobu 1 roku – rozhodnutí nabylo právní moci 11. 12. 2013, dále 17. 3. 2014 č. j. KRPA-107617-19/ČJ-2014-000022 na dobu 2 let – rozhodnutí nabylo právní moci 25. 3. 2014, dne 7. 8. 2014 č. j. KRPA-304482-14/ČJ-2014-000022 na dobu 4 let – rozhodnutí nabylo právní moci 13. 8. 2014, a dne 21. 2. 2015 č. j. KRPA-67434-16/ČJ-2015-000022 na dobu 5 let – rozhodnutí nabylo právní moci 27. 2. 2015. V návaznosti na tato rozhodnutí bylo dne 1. 5. 2018 vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-45507-20/ČJ-2018-000022, jímž byla žalobci stanovena nová lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dne 21. 2. 2020 byl s žalobcem sepsán protokol. Žalobce kromě jiného uvedl, že věděl o pravomocném ukončení azylového řízení, ovšem nevycestoval, protože nemá cestovní pas, ani peníze na vycestování, jelikož je bez domova. Vycestovat nechce, protože by ho v Uzbekistánu zabila mafie. Zopakoval, že vycestovat nemůže a nikdy nevycestuje. Potvrdil povědomí o tom, že se nachází v evidenci nežádoucích osob a že jeho pas pozbyl platnosti před pěti lety. Na území ČR nemá žádné vazby, nemá zde nikoho v péči. Občas pracuje na stavbách. Je rozvedený, bezdětný. V Uzbekistánu byl naposledy v roce 2008.
7. Dne 24. 2. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
8. Ze správního spisu se dále podává, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce 1. 10. 2017. Žádosti nebylo vyhověno. Rozhodnutí správního orgánu č. j. OAM-149/LE-VL17-P17-2017 ze dne 3. 10. 2018 nabylo právní moci 8. 10. 2018. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Žaloba byla rozsudkem ze dne 31. 1. 2019 č. j. 63 Az 40/2018 zamítnuta. Kasační stížnost proti rozsudku Krajského

soudu v Ostravě byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu v Brně č. j. 3 Azs 81/2019-33 ze dne 13. 11. 2019.

9. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ve věci sp. zn. 5 T 104/2015, který nabyl právní moci 21. 1. 2015, k trestu vyhoštění na dobu 2 let pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Dále byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ve věci sp. zn. 1 T 20/2017, který nabyl právní moci 21. 3. 2017, a to pro spáchání téhož trestného činu. Byl mu uložen trest odnětí svobody nepodmíněně na dobu 6 měsíců.
10. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2020 č. j. OAM-38/LE-BA02-BA04-PS-2020 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 13. 6. 2020. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že žalobce pobýval na území České republiky po ukončení předchozího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v rozporu s uloženými správními vyhoštěními a po uplynutí platnosti příslušného výjezdního příkazu, který mu byl v této souvislosti vydán, neoprávněně. Poukázal na to, že žalobce si byl přitom vědom neoprávněného pobytu, jak sám uvedl. Žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování, včetně zajištění si cestovního dokladu a dalších případných potřebných náležitostí, a následně opustit území České republiky. To však neučinil a v době platnosti jemu uděleného výjezdního příkazu z území České republiky nevycestoval. Žalobce si rovněž byl vědom toho, že předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo ukončeno již 15. 11. 2019, kdy správní orgán a následně i příslušné soudní instance neshledaly v jeho případě po meritorním posouzení žádosti důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce neměl ani žádné objektivní překážky vycestování do vlasti. Žalovaný dále uvedl, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po více než 3 měsících od pravomocného ukončení jeho druhého řízení o udělení mezinárodní ochrany a až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do Zařízení pro zajištění cizinců. Dle žalovaného z výpovědi žalobce učiněných v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu v České republice před jeho zadržením pro nelegální pobyt v České republice, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Zároveň je evidentní, že se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný měl za prokázáno, že existují oprávněné důvody se domnívat, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve.
11. K žalobní námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně a nedostatečně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v Pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo

osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace uvedených zvláštních opatření. Soud souhlasí s jeho závěrem, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území České republiky po ukončení předchozího správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rozporu s uloženými správními vyhoštěními, přičemž v této souvislosti byl opakovaně pravomocně odsouzen za trestný čin maření úředního rozhodnutí. Soud souhlasí s žalovaným, že je tedy zcela zřejmé, že nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. I dle názoru soudu je z výše uvedených skutečností zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žádost o udělení mezinárodní ochrany mohl žalobce podat dříve, současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.

12. Soud souhlasí s výše citovanými závěry žalovaného, přičemž v podrobnostech dále odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území České republiky. Na základě výše uvedených skutkových okolností, z nichž je zřejmé, že žalobce nemá respekt vůči právnímu řádu České republiky a opakovaně porušuje povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, lze bez pochyb dovodit, že v jeho případě nelze uložit zvláštní opatření podle zákona o azylu, neboť v jeho případě nebylo možno opodstatněně očekávat ani jeho součinnost ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný, jak výše uvedeno, současně vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Soud současně zdůrazňuje, že protiprávnosti jednání si žalobce byl vědom, což plyne z jeho výpovědi do protokolu dne 21. 2. 2020. Mírnější opatření dle § 47 zákona o azylu proto i dle názoru soudu nelze v jeho případě použít a jeho zajištění bylo zcela po právu.
13. Krajský soud uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, jak výše citováno a rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné a zákonné. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s čl. 15 Směrnice č. 2013/33, EU.
14. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. 4. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně